

Conclusies en aanbevelingen

Aan het eind van mijn informatiewerkzaamheden is het meer dan ooit duidelijk dat de nieuw te vormen federale regering, naast andere opdrachten zoals de hervorming van het gerecht en de bijsturing van het migratie- en asielbeleid, voor drie extreem belangrijke uitdagingen staat, die in de feiten een drieluik vormen.

De sanering van de openbare financiën – dat wil zeggen: het in evenwicht brengen van de inkomsten en uitgaven, waardoor een rentesnieuwbaleffect vermeden en de overheidsschuld afgebouwd kan worden – hangt voor sommigen samen met een verdere hervorming van de staatsinstellingen. Die institutionele hervorming moet immers de efficiëntie van het bestuur verhogen en de deelstaten meer kansen geven om naar eigen inzicht beleid te voeren en daarvoor verantwoordelijkheid te dragen. De gelijktijdige sanering van de publieke financiën en staatshervorming moeten bovendien op een dergelijke wijze worden aangepakt, dat ze ons economisch en sociaal weefsel ten minste vrijwaren en, indien mogelijk en bij voorkeur, versterken.

Alle personen die ik tijdens mijn informatieopdracht heb geraadpleegd, zijn het erover eens dat dit inderdaad de drie belangrijkste uitdagingen en bijgevolg doelstellingen van het te voeren regeringsbeleid zijn. Ook over de onderlinge samenhang is er eensgezindheid.

Afgezien van het voorbehoud aan vakbondszijde over het tempo, zijn al mijn gesprekspartners zich bewust van de dwingende noodzaak de publieke financiën te saneren en van de ongekeerde omvang van de sanering. Gelet op de onderscheiden visies en meningen, zal uit de vele voorstellen die ter zake zijn gedaan, een evenwichtig pakket maatregelen moeten worden samengesteld, gericht op zowel de vermindering van de uitgaven als de verhoging van de ontvangsten.

Eensgezindheid is er ook over de noodzaak van een zesde staatshervorming. Voor al mijn gesprekspartners is een *status quo* geen optie, al is het maar om het klimaat van politieke stabiliteit te scheppen dat voor de sanering van de overheidsfinanciën onontbeerlijk is. Over de inhoud van een verdere institutionele hervorming – met over te dragen bevoegdheden volgens te bepalen financieringsmodaliteiten – heb ik een zekere mate van convergentie kunnen vaststellen.

Dat de gezondmaking van de staatsfinanciën en de noodzakelijke institutionele hervormingen ons economisch weefsel en onze sociale bescherming niet mogen aantasten, betwist niemand. Integendeel, de te nemen maatregelen moeten in de mate van het mogelijke bijdragen aan de versterking ervan. De standpunten die daarover zijn geformuleerd en de voorstellen die ter zake zijn gedaan, bevatten eveneens veel elementen van convergentie.

Tot daar de conclusies die ik heb kunnen trekken uit de veertig gesprekken die ik als informateur heb gehad.

Op grond van die gesprekken en van informele contacten die tussenin hebben plaatsgehad, ben ik van mening dat er op dit ogenblik convergentie is tussen de standpunten van de partijen die in aanmerking komen om regeringsverantwoordelijkheid te dragen, maar nog niet in voldoende mate

om onmiddellijk een regering te vormen. Ik heb de Koning daarom aanbevolen een initiatief te nemen om de vastgestelde convergentie verder uit te diepen en te verbreden, wat de vorming van een regering mogelijk zou moeten maken.

Bart De Wever